

Любов МИРОНОВА

НОВИ ИЗЖИВЯВАНИЯ. В НОВА СВЕТИНА

Бонбончо, приятелите му, въртенето на гуми,
супергероите и книжарницата

 PRTL

София ◊ 2015

Имало четирима приятели – Бонбончо, Жожко, Душко и Отворко. Седели си те и разговаряли.

– Дали не е крайно време да проверим защо момичетата са толкова полудели да ходят на мол? – мислел на глас Бонбончо.

Отворко веднага се включил:

– Щот’ са тъпи.

Душко го помолил:

– Недей да говориш така за момичетата. Те сигурно си намират разни интересни неща в мола.

Жожко бил нетърпелив.

– Аре бързо да му ходим на тоя мол и да се връщаме, че колко работа ни чака...

Отворко не разбирал.

– К’ва работа, бе?

Жожката вече потропвал с крак.

– Ми к’ва работа, к’ва работа... де да знам к’ва работа. Да потичаме, да поскачаме, нещо да се пораздвигим.

В този момент Душко му се усмихнал.

– А ти представяш ли си в мола

какво тичане може да падне? Цял ден да го обикаляш на воля.

Жожето само това и чакал.

– Тръгваме!

Докато се усетят, Жожо вече ги бил повел към мола. Трябвало, естествено, да минат да вземат някоя майка. Чудели се коя ще е най-подходящата и най-склонната да ги заведе там. Решили, че най-добрият избор е майката на Бонбончо. Отишли при нея и казали:

– Госпожо, моля ви се, заведете ни до мола! Момиченцата редовно ходят там, а ние още не сме разбрали какво му е забавното.

Майката на Бонбончо ги погледнала заинтригувано.

– Деца, да ви кажа, и аз не съм разбрала, но ако заедно го открием, ще ми е интересно и на мен.

И така, четирите деца и майката на Бонбончо се отправили към мола. Аха да влязат вътре, а пред тях бариерата спусната. Гледали децата бариерата, гледала и майката

барьерата, ала тя не помръдвала. На другите бариери хората минавали, а само тяхната не се вдигала. Отворко плеснал с ръце.

– Егати късмета!

Жожката се надвесил над седалката.

– Да ѝ бием един шут и да влизаме!

Бонбончо имал техническо решение.

– Бе, какъв шут! Дай ще напъхаме нещо в механизма ѝ и тя ще падне долу, на земята, и ние ще минем отгоре ѝ.

Душко погледнал приятелите си и казал:

– А що не предложите направо да се блъскаме с бронята в нея?

Жожко възкликнал:

– Да, да, точно така! Една броня ѝ бием – и влизаме!

В този момент погледнал Душко и разбрал, че приятелят му се шегува, леко се нацупил и си обърнал главата на другата страна.

Седели, размишлявали, гледали

барьерата. По едно време човекът от съседната кола нещо посочил с ръка, с юмрук напред. Отворко предположил:

– Ей, тоя иска да боксира майката на Бонбончо!

Бонбончо целият се натаралежил.

– Ей, само да ти дойда! Ще ти кажа как на мама така ще ѝ показваш!

А човекът си продължил пътя навътре. Обаче майката изведнъж разбрала.

– Ей, деца! Трябвало едно копче да натиснем тук! Вижте, то си пише!

Натиснали копчето, под него изскочило едно билетче, барьерата се вдигнала и децата щастливо влезли с колата на паркинга. Обаче Душко попитал:

– Това билетче не беше ли за нас?

Майката отговорила:

– Е, за нас беше.

Душко посочил назад.

– Ние що не си го взехме? А как ще излезем?

И в този момент настанала голяма суматоха, защото те вече били слезли на

долното ниво на паркинга. Майката се притеснила, взела да върти едни гуми, едни спирачки, газ! из подземните нива на мола. Но то не било толкова лесно да излезеш на същата бариера, още повече когато тя вече ти е в насрещното!

Най-накрая стигнали до бариерата, но въпросното билетче отдавна някакви хора го били взели. Майката се чудила, чудила какво да прави, отишла при охраната, разказала му и човекът ѝ обяснил:

– А, видях ви аз! Видях ви как си оставихте билетчето и аз ви го взех. Ама друг път да внимавате, госпожо, че ако някой гражданин ви го беше взел, щеше да ми е много чудно как щяхте да излезете без глоба.

Майката благодарна си взела билетчето. Паркирали и вече щели да влизат в мола, а Бонбончо попитал:

– Е, как е, кефите ли се на мола?

Жожката откровено си споделил:

– Кефя се как майка ти кара, ама това не е заради мола. По принцип може да забравим още два-три пъти

билетчето, ако така ще въртим гуми. Беше много забавно.

Отворко харесвал луксозните дрехи.

– Ние на мол сме дошли, бе! К’ви гуми ще въртим, давайте да влизаме!

Жожката подскочил.

– Аре бързо, бързо, бързо да влизаме!

Бонбончо се зачудил.

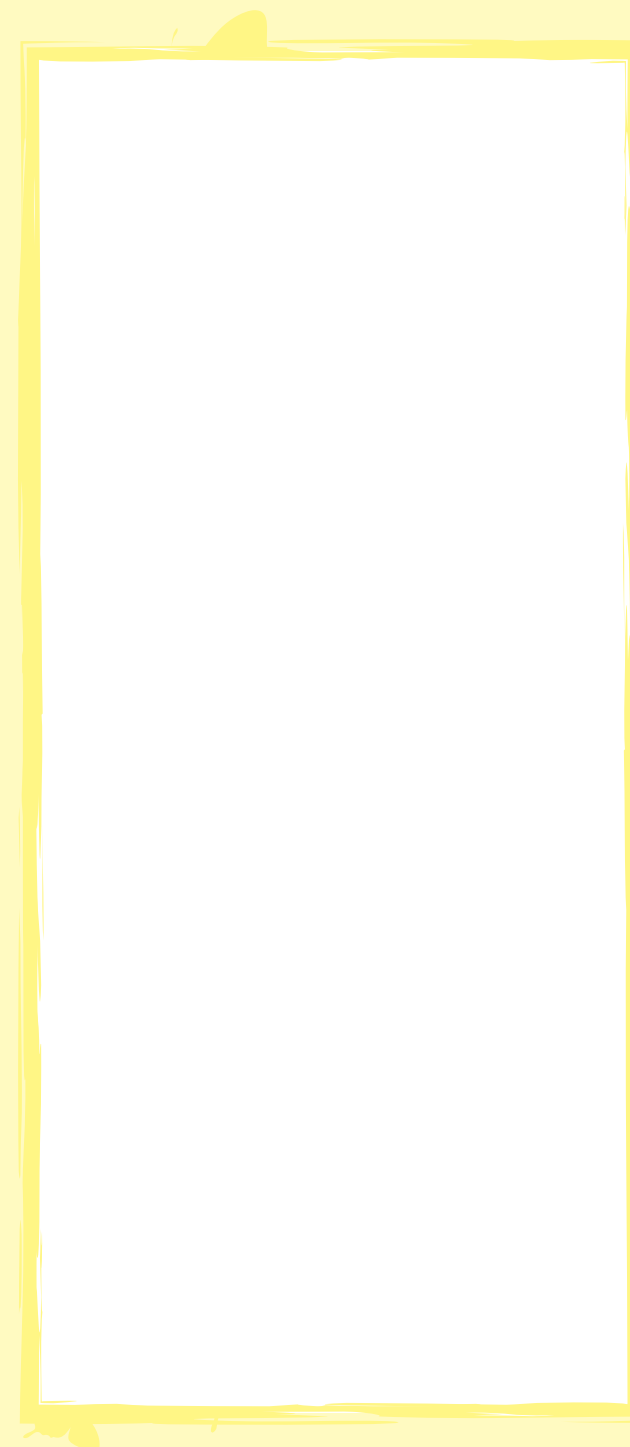
– Ама не може ли ние няк’ъв номер с тия билетчета да измислим? Ще е много забавно. Примерно натискат копчето и отвътре ги пръска пищовче с вода в лицето...

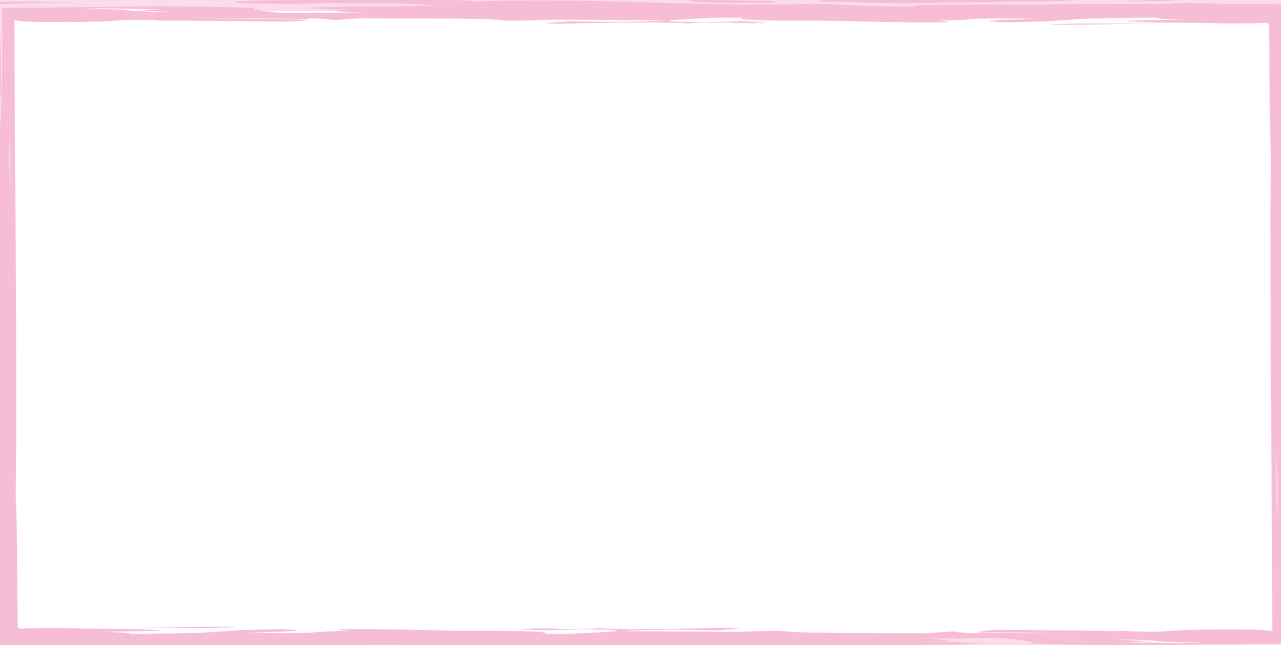
Душко допълнил:

– Не може ли нещо по-благо, да кажем – палачинка с шоколад да им изпада...?

Бонбончо го погледнал учудено.

– Да ги уцелваш по лицето с палачинка с шоколад, Душко, ми се струва прекалено дори за мен. Как можа да ти хрумне?! Те, хората, ще побеснеят. Особено ако отсреща е жена и ѝ се размаже гримът.

Душко разклатил глава, чак бретончето му загубило съвършения си вид.

– Не, бе, не по лицето. Да им пада в чинийка така, да си я изядат.

Бонбончо вдигнал рамене.

– Сигурен бях, че не съм те разбрал, защото ти, какъвто си добричък, не мога да си представя как щеше да обстрелваш хората с палачинки. Макар, като си го представям, идеята да звучи интересно. А може и примерно с кюфтенца с бял

сос. Натиска копчето, прас! едно кюфте. Натиска пак, фраас! още едно кюфте. Ама ако някой е дебел, ще ни разори, защото ще стои и само ще натиска копчето. Не става с храна...

И така, докато си общували, вече били стигнали ескалаторите, катерели се из мола. Единият се катерел по стъпалата, другият лежал на страничната лента, третият седял с гръб – всеки правел каквото можел. Пръв паднал Бонбончо, защото се возел на ескалатора, обърнат с гръб. След

него моментално изпаднал на пода Жожо, защото той се возел на перилото, тоест на страничната гумена лента, а тя завивала и тръгвала обратно надолу. След това Душко, който не съобразил, че трябва да си вдигне крака, се спънал на края на ескалатора и паднал по очи, но паднал на меко, защото Бонбончо и Жожката били вече там. А Отворко седял и викал:

– Ма’айте се, бе, ма’айте се, ще се пребием!

И докато викал „Ма’айте се, ще се пребием!“, и той се метнал отгоре.

И така, щастливо децата се заразхождали из мола. Били решили да го разгледат от горе надолу. А какво имало горе: яко похапване и кино. Жожката се зачудил.

– Тия наш’те момичета, както постоянно се тормозят да са слабички, надали идват до тоя етаж.

Погледнали към филмите: давали филми на ужасите, филми с чудовища, криминални филми и филми с приказни герои. Децата огледали афишите и

Отворко бил видимо доволен.

– Нито един филм за любители на панделки, кукли и розово. Тоя мол започва да ни харесва, той май е за момчета повече правен – яко кльопачка и кино!

Майката започнала да казва нещо.

– Да ви кажа, той май не е и за момчета правен, ама...

Децата видели храна.

– Хайде да ядем! Много сме гладни.

И започнали: първо яли сандвичи, после яли пържено пиле, после яли пици, после яли от арабските манджи, после яли във всички други заведения за бързо хранене и най-накрая, като едва ходели, казали:

– Оф, спи ни се, ай да си ходим!

Майката на Бонбончо, която гледала с невярващ поглед и искала да установи колко ще издържат, била шокирана докъде стигнали и си казала, че друг път няма да експериментира колко могат да издържат. Предложила

им да отидат на кино, за да могат хем да си починат, хем да им спаднат коремите. Децата избрали да отидат на филм със супергерои. Майката се съпротивлявала много силно, но всички деца били „за“. Майката направила последен опит да ги откаже.

– Е, да, от гледна точка на времето за спане ще имате най-дълго време, като гледате филм с летящи супергерои. Ще можете да похъркате добре – той сигурно е три-четири часа.

Децата радостно скандирали:

– Да, да, хайде! Ще си поспим добре.

Тръгнали да влизат в киното, а Жожето в бързината бил загубил билетите. На два пъти. Това се оказало доста скъпо кино и майката на Бонбончо се изнервила.

Като влезли вътре, започнали рекламите и след няколко секунди и четирите деца спели като ангелчета. С издути тумбачета си спинкали сладичко, леко си похърквали – ангелска картина. Майката на Бонбончо си казала: „Ей,

няколко часа тишина!“.

Точно свършили рекламите, и сякаш някаква фея с не много добра магическа пръчка чукнала едновременно и четиримата по главата. Те скочили, ококорили големи очи като грамофонни плочи и казали:

– Урааа!

И се започнало едно гледане на филм, в което имало и подскачане, и боксиране, и викане, и залягане под седалките, и коментари между децата – страшно напрежение! А филмът не свършвал!

Майката по едно време не издържала.

– Деца, аз ще отида до тоалетна и ще си остана отвън. Щом свърши филмът, ще ви чакам пред касите за билети.

Децата даже и не чули какво им казва. Жената излязла отвън да си почине, а момчетата през цялото време преживявали филма и се опитвали да изиграят същите неща, които давали на екрана, плюс превъртанятия с колите и

паданията с моторите. Само тия седалки как можело да ги правят толкова тесни в кината... така и не можели да разберат...

Свършил филмът, а те, изтощени, изпотени, раздърпани, дори проскубани, бавно се изнизвали от киното. Майката на Бонбончо, като ги видяла, предложила:

– Деца, ядохме, проведехме няколко часа неинтелектуална дейност, дайте нещо интелектуално да направим. Например да отидем в книжарница.

А децата, като чули „книжарница“, със сто километра в час се спуснали към

нея, всеки със собствените си интереси.

Душко отишъл при енциклопедиите, клекнал си на земята, започнал кротко да си разлиства и да си чете. Само от време на време се чувал вик, който той издавал, когато някой възрастен чичко или леличка, зареян напред, го настъпвал, ритвал или си слагал чантата върху главата му.

Жожката моментално попаднал на рафтовете с книги за спорт и там се опитвал да прочете всичките издания, за да не ги плаща. Взимал книгата и по

най-бързия начин започвал да чете: ляво-дясно, ляво-дясно, ляво-дясно! Седял, четял, както си бил бързичък, а сега нали бил и мотивиран – четял още по-бързо. Искал поне три книги да прочете, без да ги плаща. И така доста добре се справял, направо ушите му се били зачервили от скорост.

През това време Бонбончо бил на един щанд с идеи как се играе с карти и как се правят фокуси. Седял, четял разни дребни хитринки и трикчета и си казал: „Охо, аха, ехе! Ой-ой-ой-ой-ой!“.

Извадил си едно тефтерче и започнал да си води бележки.

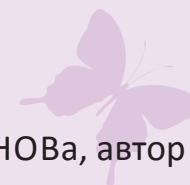
Отворко седял наред книжарницата и си разправял:

– Егати тъпотията! Кога ще свърши това?

И докато си разправял: „Егати тъпотията, егати тъпотията!“, изведнъж съзрял в далечината списания и книги за мода. А той, Отворко, нали обичал да си е отворен и хич не му било безразлично как е подстриган, и хич не му било безразлично какви са му панталоните

и дрехите, така се захласнал как се връзват вратовръзки, че след около 15 минути вече знаел 25 възела за връзване на вратовръзки.

Майката на Бонбончо останала изумена. Мислела си: „Смятах, че тия деца растат повърхностни. А то, свестни били всичките. Леле, колко свестни. Ще им купя по една книга, на всеки според интересите“.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Нови изживявания. В нова светлина
Бонбончо, приятелите му, въртенето на гуми,
супергероите и книжарницата

Поредица – Бонбончо – 4 – ★
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн

